

Dragana Ćosić
Aleksandra Savić

LOZA PELINA
MAGLA

PORTALIBRIS

Dragana Ćosić
Aleksandra Savić

LOZA PELINA
MAGLA

Copyright © PortaLibris, 2017.

Sva prava zadržana uključujući pravo na reprodukciju
u bilo kom obliku u celosti ili delimično.

„I kada drugi misle da nas nema više, mi hodamo u njihovim senkama.“

A. P.

Podigla sam vazu da bih zamenila vodu i bacila uvelo cveće. Pogled mi se zaustavio na papiriću koji se nalazio ispod vaze. Uzela sam ga i otvorila. Usledilo je zaprepašćenje i neverica. Dobro poznatim rukopisom bila je napisana poruka:

*Draga moja,
Kucnuo je i taj čas da se nakon pet godina ponovo
sretnemo. Do skorog viđenja.*

Tvoja najdraža An.

To što sam pročitala pogodilo me je kao hiljadu munja i gromova. Nisam znala gde se nalazim. Zavrtelo mi se u glavi, kolena su mi zaklecala i sručila sam se na nadgrobnu ploču na kojoj je pisalo:

*Andrijana Pelin
1971–2008*

Bezbroj misli i emocija rojilo se u meni. Nisam znala da li da urlam od besa ili od sreće. Od suza i uzbuđenja maglilo mi se pred očima i jedva sam uspela da po ko zna koji put iščitam poruku da bih bila sigurna da je to što je napisano istina. Da li je moguće da je ona živa?! Moja An?! Svakog dana za ovih pet godina posećivala sam njen grob, donosila njeno omiljeno cveće – bordo ruže,

oplakivala njenu smrt, proklinjala sudbinu što mi je oduzela tako rano. A ona je živa??? Zašto mi se do sada nije javila? Gde je bila sve vreme? Zašto je dozvolila da toliko patim za njom? Zašto? Zašto? Zašto? Zнала sam da odgovore neću dobiti sada iako sam silno žudela za njima. U meni je sve igralo, ipak je moja Andrijana živa. Ne sanjam li možda sve ovo? Ne, to je istina. Živa je! Osećala sam to svakim atomom svoga bića. Kako bih volela da je sad pored mene, da je zagrlim i isplačem se kao dete. Božeee!!! Hvala ti na ovoj neizmernoj radosti, hvala ti što je vraćaš u moj život. Ona je moja sestra, moja srodna duša, sve najdragocenije što imam u životu. Jedva sam se povratila, obrisala suze rukavom, i sela na sada zasigurno prazan grob. Prevertala sam po glavi sve vezano za smrt moje An. Ona je болоvala od neizlečive bolesti. Imala je rak kože. Pred očima mi iskrsava trenutak kada mi je Alek kroz suze saopštio:

„Mimi, naša Andrijana je preminula pre sat vremena!”

Srce mi se pokidalo na milion delova. Deo moje duše umro je zajedno sa mojom dragom An. Kako je mogao da me tako bezdušno slaže, da bude toliko okrutan, da sakrije istinu od dece i mene? Znao je koliko mi je stalo do nje, koliko je volim i kroz šta sam sve prošla sa njom. Prećutao je da se naša Andrijana izlečila i da nije mrtva. Kretenčina sebična, mrzim ga. Šta ako ni on nije ništa znao? Ne verujem da bi odglumio sve ono. Uspela sam da potisnem sve to i razmišljala sam o ponovnom susretu sa An. Oživljavala sam sve momente koje sam provela sa njom, i dobre i loše. Ispunjavala me je milina i tuga iz sekunde u sekundu. Smeh i suze smenjivali su se kao da sam na ivici nervnog sloma. Možda posle svega nisam ni bila daleko od toga. Pištalo mi je u ušima, utroba mi se prevrtala, bila sam u rasulu. U svoj toj konfuziji, prošaputao je glas iznutra:

„Vrati se u stvarnost, Jasmina, biće sve okej.”

Osvrtala sam se oko sebe, ali nikog nije bilo. Priželjkivala sam da se An odnekud pojavi, ozarena lica, onako lepa kao kad sam

je pre dvadeset godina prvi put ugledala na suncem okupanoj peščanoj plaži.

Pritisnuta svim tadašnjim problemima, ponajmanje mi se išlo na more. Nisam ni slutila da će taj odlazak izmeniti celokupan tok mog života. Moje dve drugarice Mica i Aida uplatile su desetodnevni aranžman na moru za nas tri. To je bio poklon za moj trideseti rođendan. Želele su na taj način da me udalje od užasa koji sam proživljavala tih meseci. Oporavljala sam se od propale veze sa čovekom koji me je odbacio kao staru krpu. Zbog bolesti nisam mogla da imam decu koja su njemu bila prioritet. Da me je bar malo voleo, prešao bi preko toga i usvojili bismo dete. Ali, ne, morao je da ispadne skot. Ostavila sam sve to po strani i pokušala da koliko-toliko uživam u divnim sunčanim danima i zvucima talasa koji su me umirivali. Ništa nije nagoveštavalo da će taj jedan dan biti drugačiji od ostalih. Ležala sam na plaži i u rukama držala knjigu koja bi me verovatno uspavala da sam je čitala. Bilo mi je interesantnije da kroz naočare za sunce, spuštene do polovine nosa, posmatram druge ljude. U jednom trenutku, neverovatan prizor mi se ukazao pred očima i ostaće urezan u mom sećanju dok sam živa. Mladi bračni par šetao je plažom. Svako od supružnika držao je dete, a ispred njih je trčkarao dečaćić koji, po mojoj proceni, nije imao više od pet godina. Bila sam ludo ljubomorna na njih petoro, jer su imali nešto što ja nisam. Muškarac nije izgledao ništa posebno, bio je za glavu viši od žene, imao je crnu kosu, ali ne mogu reći da je bio ružan. A žena? Uh, teško je naći prave reči koje bi verno opisale njen izgled. To je bila žena nestvarne lepote, predivnih crta lica, savršeno izvajanog tela koje nije imalo tragove tri porođaja. Bila sam očarana njom i posmatrala je kao da je snoviđenje. Nemirni uvojci njene vatreno narandžaste duge kose poigravali su se na blagom povetarcu, milujući njene obraze i ramena poput pramenova svile. Uхватила sam na trenutak njen pogled i time me je potpuno razoružala. Te tople oči zelenomaslinaste boje

isijavale su dobrotom koju je posedovala, a ja sam se topila iznutra. Bila je kao melem za moje ranjeno srce i dušu. Što sam je duže gledala, bila sam sve više paralisana njenom pojavom. Smestili su se nedaleko od mene. Ona je skinula ešarpu drečavozelene boje koja je bila blago svezana na njenim kukovima. Svu tu lepotu kvario je veliki ožiljak na desnoj butini. Izgledao je kao tek srasla opekotina, ali žena nije bila opterećena time. Ponosno ga je nosila, što ju je činilo još većom u mojim očima. Desno stopalo krasila je tetovaža koja se protezala od prstiju do članka. Sa tolike udaljenosti nisam mogla da razaznam šta je i činilo mi se da je neka ptica u pitanju. Sa osećajem blaženstva i zracima sunca na licu, utonula sam u slatki dremež. Kada su me Mica i Aida probudile, moje vile, njenog muža i dece više nije bilo na plaži. Od tog trenutka, oni su okupirali moje misli. Neke nevidljive strune vukle su me ka njima. Svuda sam ih tražila pogledom tog popodneva i večeri, ali njih nije bilo. San mi nije dolazio na oči. Vrpeljila sam se po krevetu i razmišljala o ponovnom susretu. Da ne bih probudila drugarice, izašla sam na terasu da zapalim cigaretu. Zapljusnuo me je miris tropske noći. Uronila sam u mekanu naslonjaču, nadajući se da ću knjigom odagnati misli o bračnom paru. Ali, nisam uspela, pa sam dočekala izlazak sunca i tek tada uspela da sklopim oči na dva sata.

Ustala sam, brzinski se obukla i krenula do obližnje prodavnice po cigarete. Ponovo su me zaposele crne misli o mom promašenom životu. Nisam mogla da ih se otresem. Vukle su se za mnom, prikovane za moju senku, i pratile me u stopu. Ludela sam zbog toga, ali sam čvrsto rešila da se obračunam sa sobom i da ostavim svoju životnu priču iza sebe, nadajući se da će nekada u budućnosti doći i ona na red i da će nepravda koja mi je učinjena biti ispravljena. Lutajući besciljno, našla sam se na plaži i na samo metar udaljenosti ugledala mališana od juče. Zabavljao se bacanjem kamenčića u vodu dok su mu talasi zapljuskivali malena stopala. Malo dalje od njega, na kamenom delu, sedeli su muž i žena pored

duplih kolica i posmatrali sina kako se igra. Dvourumila sam se da li da priđem detetu. Bojala sam se da se to možda neće svideti njegovim roditeljima i da će pomisliti da sam nekakva lujka. Ipak, nešto iznutra govorilo je da će sve biti u redu.

„Zdravo. Mogu li da se igram sa tobom?“, obratila sam se dečaku.

Pogledao me je tim okicama čudne boje, identičnim očima njegove majke, i rekao:

„Možete! Samo pazite da se ne pokvasite i nemojte da vas ovi talasići uvuku u more. Ma šta ja to pričam vama, vi ste velika.“

Nasmejala sam se njegovom preslatkom glasiću i oduševila se koliko je bistar:

„Duša od deteta“, promrmljala sam sebi u bradu, na šta je on odreagovao, ne sklanjajući pogled sa vode:

„Molim? Meni nešto kažete?“

Izgovorio je to tako simpatično i istog momenta mi prirastao za srce.

„Ti si duša od deteta! Kako se zoveš?“, upitah ga i kleknuh pored njega da ga poljubim u crnu kosu koja mu je padala preko ušiju.

„Veljko! Zovem se Veljko Pelin. Imam četiri godine, a imam i batu i seku. Oni sada spavaju i ne mogu da se igraju sa mnom“, blago je uzdahnuo i nastavio, „znaš, teto, oni su još uvek mali, imaju dve godine i ja moram da ih pustim da spavaju da bi porasli kao ja, pa da se igramo svi zajedno. Vidite, eno ih u kolicima, mama i tata ih čuvaju. Zovu se Viktor i Viktorija. Hoćeš da vidiš kako spavaju?“

Bacila sam pogled i ugledala najlepší osmeh na svetu, osmeh koji nikad neću zaboraviti. Uzvratila sam osmehom. Veljko me je uzeo za ruku i poveo ka bračnom paru. Osetila sam i divljenje i zavist u istom trenutku. Koja sam ludača bila tad! Kako smo se približavali, sve više me je obuzimala neobjašnjiva radost. Bilo je gotovo neverovatno kako je ta žena uspela da mi odagna sve loše

misli. Takvu ženu u životu nisam srela, niti ću je sresti. Radila sam kao trgovac, bila u kontaktu sa ljudima non-stop. Ljudi su uglavnom bili od sličnog kalupa napravljeni, ali ne i ona. Ona je bila drugačija, posebna, neobična i potpuno nestvarna.

„Jasmina”, pružila sam ruku prvo njoj.

„Andrijana”, reče ona kratko, pružajući mi svoju ruku.

Odmah sam opazila tetovaže na njenim prstima. Na malicu, srednjem prstu i kažiprstu behu tri slova V, iste veličine, čudnovato ukrašena. Zaista nesvakidašnja tetovaža. U to vreme nije bilo uobičajeno videti našu ženu sa tatuom. Jedino su strankinje bile odvažne i toliko slobodne da ih imaju. Osetila sam svu lepotu sveta kad sam pogledala u te magične oči. Izgubila sam se u njihovoj dubini i sjaju. Učinilo mi se da je naše rukovanje trajalo čitavu večnost, toliko nisam mogla da je se nagledam. Pitala sam se da li je prirodna riđokosa ili se farba, jer sem dva diskretna pirsinga na licu, nije imala pegice kao druge prirodne riđokose. Njeno vitko telo isticala je haljina kratkih rukava, malo ispod kolena, zelene boje sa žutim i belim motivima. Posmatrala sam je od glave do pete i tada sam videla tetovažu feniksa na desnom stopalu. Bila je majstorski urađena, kao da će svakog trenutka feniks uzleteti i vinuti se u nebesa. Dok sam je držala za ruku, osetila sam nalet silne energije i snage. Činilo mi se da sam mogla da pomerim planine. Ništa slično nisam doživela od jednog najobičnijeg rukovanja. Nisam ni mogla da pretpostavim da će se moj život od tog trenutka potpuno preokrenuti, da ću toliko toga dobiti, ponešto i izgubiti. Samo znam da bi nedolazak na more bio moja kardinalna greška.

„Jasmina”, pružila sam ruku njenom suprugu.

„Milan”, odgovori on, pružajući svoju.

Nije me zasenio. Ponovo sam vratila pogled ka Andrijani. Oči su joj bile ispunjene setom i tugom. Pitala sam se zbog čega. Šta to rastužuje ovu savršenu ženu koja ima sve u životu?

„Ovo su vaša deca?“, upitah bacivši pogled na kolica u kojima su bezbrižno spavala dva mala anđela.

„Da, svo troje su naši“, odgovori Milan i nastavi, „a vi ste sami ovde?“

„Ne! Tu sam sa još dve drugarice. One spavaju, a ja sam izašla malo da prošetam. Jako mi je drago što sam vas upoznala“, rekoх ne skidajući pogled sa kolica.

Razmišljala sam kako nikada neću moći da se ostvarim u ulozi majke. Samo što se nisam zaplakala, kad me Milan prekide:

„Možda sam previše znatiželjan, ali moram da vas pitam odatle ste.“

„Sa juga“, odgovorih.

Kada sam izgovorila naziv mesta, Andrijana se osmehnu, a Milan poskoči:

„Pa to je deset kilometara od našeg mesta! A znam i ko su vaše drugarice. Uplatile su letovanje u mojoj agenciji. Jedna se, čini mi se, zove Mica, a drugoj se ne sećam imena. Ima neko neobično ime...“

„Da, Aida!“, odgovorih iznenađeno.

I tako, reč po reč, Milan i ja provedosmo silno vreme u razgovoru. Tada je sve počelo. Oduševljavala me je njihova posvećenost deci. Obasipali su ih ljubavlju, nežnošću i pažnjom na svakom koraku. Deca uopšte nisu bila zahtevna. Bili su preslatki i bila je milina provoditi vreme sa njima. Nisu predstavljali opterećenje mladom bračnom paru, kao što to deca mogu da budu. Andrijana i Milan bili su divni roditelji, puni strpljenja i razumevanja. Uživali su u roditeljstvu. To me je fasciniralo, jer sam znala da većina ljudi izbegava da ide na odmor sa tako malom decom.

Tih dana Andrijana je bila ćutljiva, jedva da je komunicirala sa mnom. Imala sam utisak da je znala da prepozna trenutke kad sam osećala ljubomoru na njihov idealni život. Verujem da me je zbog toga izbegavala. A ja nisam mogla da se odvojim od Veljka,

podetinjala sam pored njega. Igrali smo se u pesku, jurili po plaži, kradom od Andrijane i Milana jeli slatkiše i sladoled. Uživala sam u svakom trenutku koji sam provodila sa njima. Činili su me srećnom i tek kad se odmor završio i kad smo se oprostili pred povrtak kući, mene je konačno napustio taj osećaj ljubomore.

„Obećaj da ćeš nas uskoro posetiti”, reče Andrijana dok smo se pozdravljale.

„Obećavam! Dolazim vam u goste obavezno”, odgovorih ushićeno, jer sam videla da se u Andrijani nešto promenilo.

Mnogo su mi nedostajali po povratku kući. Nameravala sam da ih posetim, ali zbog obaveza na poslu nisam nikako uspevala. Radila sam u prodavnici prehrambenih proizvoda u jeku sezone godišnjih odmora. Mesec dana sam radila duple smene i nisam mogla da dignem glavu od posla. Umorna kao pas, jedva sam čekala da dođem kući i bacim se u krevet. Međutim, kao ukleta, nisam mogla oka da sklopim razmišljajući o njima. Vraćala sam slike sa odmora svake noći, želeći da duboko u sećanje urežem dragocene trenutke koje sam provela sa Andrijanom i njenom porodicom. Jednog popodneva sam ih pozvala telefonom. Javio mi se Milan. Posle dužeg razgovora sela sam u auto i zaputila sa ka njima dobro poznatim putem.

„Izvinite! Oh, Jasmina, dete, to si ti. Kako si mi? Nešto ti se desilo?”, iz razmišljanja me je prenuo dobro poznat glas starog grobara.

„Ne, čika Mujo! Znaš već, stara boljka! Ne mogu je oplakati godinama. Stalno razmišljam o svemu što se desilo. Osim toga, ne znam ni šta je sa Veljkom, od njega ni traga ni glasa. Ne mogu nikako da se pomirim sa sudbinom. Svakim danom mi je sve teže i teže! Čini mi se da ću uskoro postati tvoja zamena”, odgovorih tom sirotom, odrpanom čoveku koji je svakog dana dolazio biciklom da održava groblje.

„Zaboga, dete, propašćeš od tolike sekiracije. Znaš i sama da nikog ne možeš iz groba da digneš”, reče zabrinuto starac.

„Znam, čika Mujo. Šta ću? To je jače od mene. Evo, upravo krećem”, kroz suze jedva procedih reči.

Stegla sam papirić u ruci da ne bi ispaao, jer znam da bi pokrenuo lavinu pitanja ovog dobrodušnog, ali pomalo dosadnog čoveka.

„Ne, mila moja Jasmina, ne moraš zbog mene. Idem ja svojim poslom, a tebi želim sreću! Ostaj mi zdravo i glavu gore!”, pozdravi se sa mnom i ode svojim putem.

Uskomešanih osećanja i onako sluđena, još jednom pogledah u ime na nadgrobnoj ploči i pročitah pisamce natopljeno suzama i znojem moje šake. Vodu u vazi nisam promenila. Samo sam spustila nove ruže u nju, a stare položila pored krstače i krenula kući opsednuta starim mislima.

Dok sam vozila prema Milanovoj i Andrijaninoj kući, drhtala sam od uzbuđenja što ću ih konačno posle toliko vremena videti. Kuću sam pronašla odmah. Bila je smeštena na samom kraju slepe ulice koja se odvajala od glavnog puta. Parkirala sam ispred kapije od ručno kovanog gvožđa, kroz čije sam zavijutke mogla da vidim delić rajskog vrta. Odškrinula sam kapiju i stupila u dvorište. Sve je bilo kao iz bajke. Uredno podšišan travnjak prepun dečjih igračkaka. Biciklice, trambolina, ljuljaške, klackalice, tobogan, kamiončići – pravo malo dečje igralište. U uglu travnjaka nalazila se kamena fontana okružena raznobojnim cvećem i svetiljkama. To mu je davalo posebnu čar. Od kapije do trema prizemne kuće vodila je staza na čijim su obema stranama bile poređane saksije sa cvećem. Trem je bio obrastao ružama puzavicama bordo i bele boje. Bio je to čaroban prizor, okupan zalazećim suncem u smiraj toplog avgustovskog dana. Andrijana mi je mahnula i pozvala me da se pridružim Milanu i njoj na tremu. Časkali smo o svemu i svačemu. Andrijana je bila srdačnija i otvorenija prema meni. Postepeno me je uvodila u njihov život, pričala mi o tome kako su dospeli ovde i zašto su toliko daleko od svog rodnoeg mesta.

„Pobegli smo, Jasmina! Najviše zbog mene. Milan s vremena na vreme odlazi tamo, a ja nisam nijednom otišla otkad smo se prese-lili. Tamo nemam nikog svog, ni porodicu, ni prijatelje. Majka mi je umrla nedugo nakon porođaja, pa su mi ostali samo baka, deka i otac. Otac nas je kasnije napustio i otišao za inostranstvo. Nije se javljao, ali je redovno slao novac, tako da nismo ni u čemu oskude-vali. Baka mi je na smrtni rekla da on zapravo nije moj pravi otac i da ću svog biološkog oca upoznati tek kad za to dođe vreme. Još uvek me muči to saznanje i pitam se zašto se nije pojavio. Odmah nakon bake, preminuo je i deka. Tada sam imala šesnaest godina i onda je počeo moj život sa Milanom.” Ovo poslednje izgovorila je nekako tužno, ali sa blagim osmehom upućenim Milanu koji je vrteo paklu cigareta u rukama.

Uzdahnula je i nastavila priču:

„Svi su me tamo gledali kao čudaka i to je rezultiralo našom hitnom selidbom. A da, tamo mi živi strina, ali se retko čujem sa njom. Ne kajem se što smo otišli, čak mi je i drago! Milan je dete razvedenih roditelja. Imao je nekih problema u životu koje smo zajedno prevazišli. Uprkos tome, njegovi me nikad nisu prihvatili zbog priča koje se kružile o mojoj mami i njenoj prabaki. Govorilo se da su mumapaduri ili vračare!”

Njen ponovni uzdah je sve rekao, a ja sam bila zatečena. Nisam verovala rođenim ušima, ali sam ipak progovorila:

„Pa šta i ako su bile, kakve to veze ima sa tobom!”

„Pa ima, Jasmina! To pokušavamo da otkrijemo. Zato se ni sa kim ne družimo i nemamo poverenja u ljude, jer tačno mogu da osetim ono loše u njima. Izbegavamo svaki kontakt sa nepozna-tima, distanciramo se od svih zarad naše sigurnosti”, reče Andri-jana pomalo uzrujano.

Razgovor je nastavio Milan, obraćajući se meni:

„Zato, nećemo o tome. Ako se pokažeš kao iskren i pravi pri-jatelj od poverenja, saznaćeš mnogo više nego večeras. Otkrićeš

ko smo mi zapravo i postaćeš deo nas ako odbaciš ljubomoru i zavist koju si osećala dok smo bili na letovanju. Nego, ovako, ja držim turističku agenciju, to već znaš. Andrijana nije samo majka ovo troje posebne dece, već je i poslastičar. Bilo bi lepo da ti sama objasni čime se bavi, a ne da te smara pričom o svojoj babi i majci.”

Tako sam saznala da moja Andrijana pravi torte i kolače i da to savršeno radi, jer je pretrpana mušterijama. Prijavljena je u Milanovoj agenciji tek reda radi. Pre polaska sam poželela da vidim kako im izgleda kuća, a oni su to sa najvećim zadovoljstvom prihvatili i povelili me u obilazak. Deca su trčkarala oko mene, a ja sam bila iznenađena što su još uvek budni, jer je bilo kasno. Učinilo mi se da je ulaz ogroman, ali kad smo zakoračili u kuću, naišli smo na uzani hodničić. Sa leve strane stajali su cipelnar i čiviluk za kačenje jakni i kaputa. Na kraju hodnika bila su dva stepenika koja su spuštala nivo ogromnog dnevnog boravka. Pored svetlarnika na sredini dnevnog boravka bila je ugaona garnitura u obliku ćirilichnog slova P, sa čudnim oblikom stranica, i fotelja. Bio je okrećen u sivobelu boju sa crnim detaljima. Nije bilo tepiha, već samo parket od čiste hrastovine. Levo od hodnika, za dva stepenika više, nalazila se kuhinja bele boje koju je od dnevnog boravka delio prostrani šank. Na njemu su se nalazili aparat za kafu, sokovnik i toster. Tu je bio i elipsasti ručno izrađen sto od čistog drveta za ručavanje za šest osoba. Preko puta stola bila su vrata od špajza, a pored njih frižider. Ispred garniture u dnevnom boravku nalazio se zidani kamin. Levo od kamina vodile su drvene stepenice ka potkrovlju, a desno se nalazio hodnik u kojem su bile četiri sobe i kupatilo. Prva soba levo bila je Andrijanina i Milanova spavaća soba, sva u belom. Čak je i parket bio svetlije boje nego onaj u dnevnom boravku. Pored spavaće sobe nalazila se manja soba sa daskom za peglanje i jednim kaučem sa uredno popakovanim ispeglanim stvarima. Naspram te sobe bila je Veljkova plavo-crna soba. Do nje se nalazila soba blizanaca. Ona mi je bila najslađa.

Polovina sobe bila je roze boje sa žutim motivima, a druga polovina žuta sa identičnim motivima zelene boje. Posteljina na krevetićima bila je slične boje kao zidovi. Ormarići roze i zelene boje bili su smešteni sa obe strane prozora. Jedino se u ovoj sobi na podu nalazila ponjavica gde su bile razbacane dečje igračke.

„Vas dve idite gore, a ja ću da spremim decu za krevet. Davno im je prošlo vreme za spavanje...”

„Pa, tata!”, rekao je Veljko snuždenog lica, prekinuvši Milana u pola rečenice.

„Ni govora! Mnogo je kasno. Idemo odmah na kupanje. Trebalo je odavno da budete u krevetu”, reče Milan.

Ali to nije izgovorio kao strogi roditelj, već blagim glasom, na šta su deca bez pogovora krenula u kupatilo, a on za njima.

„Jasmina, da li ste saznali nešto o Veljku?”, iz razmišljanja me prekide glas Veljkove školske drugarice Melanije.

„Ne, još uvek ništa, draga! Nadam se da će mi uskoro javiti nešto”, stegoh jače pisamce i nastavih ka kapiji.

Ušla sam u dvorište i bacila pogled na nekadašnju njihovu, a sada moju, kuću. Nisam mogla da se suzdržim i ponovo sam zaplakala. Sve mi je bilo nekako strano, ništa nije odisalo toplinom kao nekada kad smo svi bili zajedno. Uputila sam pogled ka krovu i sećanja su ponovo krenula da naviru.

Andrijana me je povela uz drvene stepenice koje su vodile ka uređenom potkrovlju. Mešali su se mirisi vanile, kokosa, čokolade, cimeta. Opijali su sva moja čula dok sam se pela stepenicama. Na vrhu sa leve strane nalazila su se vrata iza kojih tada nisam zavirila. Pravo su bila vrata od kupatila. Desna strana bila je izrađena od kosina, u koje je bila smeštena mala čajna kuhinja. Na sredini je stajao sto sa mikserima, mašinama za seckanje i mlevenje koštunjavog voća, blenderi, špricevi za ukrašavanje i ostala pomagala za pravljenje torti i kolača. U samom uglu bila je velika mašina za sudove. Na mašinu se, celom dužinom zida, nastavljala niska

vitrina sa posuđem. Sa desne strane mašine pružala se radna ploča sa sudoperom i električnim šporetom sa tri ugradne rerne. Iznad njih je bio poveći krovni prozor. Izlaz na malenu francusku terasu sa dvokrilnim balkonskim vratima nalazio se pored šporeta. Preko dana, sa nje se pružao najlepší pogled na šumu i rečicu koja je proticala iza kuće. Te noći sam mogla da vidim samo obrise krošnji i čujem žubor vode. Preko puta stola nalazila se prostorija sa garniturom, policom sa gomilom knjiga, manjim televizorom i muzičkim plejerom. Na kraju sobe bila su vrata koja su vodila na ostatak tavana.

„Šta je tamo?“, upitala sam.

„Tamo je moj život i svet mojih tajni, životni put koji još uvek nisam otkrila. Ali, polako, nadam se da ću jednom saznati ko sam i šta sam“, uzdahnula je i začutala, ne skidajući pogled sa tih vrata.

Upitno sam je pogledala, a njene male pune usne umorno su začutale kao da nikad neće izgovoriti istinu o prostoru obavijenom velom tajni. Pogled joj je već odlutao iza zatvorenih vrata. Njene krupne oči kao da su u toj daljini tražile odgovor koga nije bilo. Tišinu je remetio zvuk muzike sa plejera i nervozno kršenje Andrijaninih prstiju. Blagim trzajem je nastavila:

„Možda jednom i saznaš šta je tamo. Osim blage ljubomore, ne mirišem neprijatelja u tebi. No dobro, otom-potom, vreme će pokazati“, uzdahnula je uz poluokret i nastavila priču gestikulirajući rukama:

„Znaš, Jasmina, ovo je moje 'slatko carstvo'. Ovde ja uživam.“

Tada sam saznala još jedan delić istine o njoj.

„Obožavam to što radim, to me ispunjava. Malo spavam, imam mnogo posla i porudžbina. Potpisala sam ugovore sa brojnim poslastičarnicama i prodavnicama. Nisam pričljiva, slabo se družim sa ljudima, a ponajmanje volim da se hvalim. Najsrećnija sam kad sam sama sa sobom i svojom decom. Milan mnogo putuje. Retko kad idem sa njim, osim ako mi nije zanimljiv neki grad gde vodi

туру. Dok je on na putovanjima, uglavnom provodim vreme u ovom delu kuće, jer je najbezbedniji za mene. Ovaj prostor sam uredila zbog dece da bi mi bila bliže dok je Milan odsutan. Tako je lakše nego da svaki minut trčim gore-dole. Najsigurniji su kad su mi na oku, tada im ne preti nikakva opasnost. Odavde mogu i da ih čujem ako se probude dok radim noću. Kad je Milan kod kuće, iskoristim to da trčim kroz šumu sama ili sa Veljkom. Ispraznimo negativnu energiju i posle toga nastavljamo sa uobičajenim aktivnostima. Što se tiče Milanove agencije, ne brinem se mnogo. Retko kad odlazim tamo, jer imamo radnicu koja svoj posao obavlja fenomenalno.”

Dok je pričala, oči su joj sijale čudno. Bilo je i neke tuge u njenom glasu koji je zvučao kao najlepša simfonija. Tako je počelo naše prijateljstvo. Andrijana me je naučila da verujem u natprirodno. Razjasnila mi je činjenice koje obični smrtnici ne prihvataju. Sve što je znala o sebi, pretpostavljala je da potiče još iz detinjstva i da su deca svoje moći nasledila delimično od nje. Pored nje sam naučila da kuvam i da mesim torte i kolače. Posao u prodavnici sam napustila. Išla sam svojoj kući teška srca i samo kad treba da završim neke obaveze. Promenila sam se iz korena, a Andrijanin život postao je moj. Putovale smo zajedno sa decom i pravila sam joj društvo kod kuće kad je Milan na putu. Primećivala sam da je srećnija kad je on odsutan. Vodila sam decu da izaberu psa kome su nadenuli ime Leni. Andrijani nije bilo prijatno, ali se ipak pomirila sa činjenicom da će pas živeti u kući. Bio je prelepo štene škotskog ovčara. Rastao je zajedno sa decom, a stario sa mnom. Viktorija ga je obožavala. Nosala ga je svuda sa sobom, čak je jedno vreme spavao sa njom u krevetu. Uprkos tome, Leni je najviše bio vezan za Andrijanu. Dovoljno je bilo samo da ga pogleda i on bi kao najverniji sluga doneo šta se od njega zahteva ili bi se mirno povukao u svoju kućicu u hodniku pored ulaznih vrata. Godine su se nizale, a nas dve smo znale kako ova druga

diše. Starila sam, a ona na svom licu ne samo da nije imala nijednu boru, već je bila sve lepša i zgodnija. Vreme je posvećivala deci, svom poslu, knjigama i mnogo je pušila.

Život je čudo. Ljudi se menjaju i to sam osetila na svojoj koži. Sva ona osećanja ljubomore i zavisti koja sam gajila na moru, potpuno su iščezla. Andrijanina deca postala su moja deca. Svu svoju ljubav usmerila sam ka njima i to me je činilo ispunjenom. Moja An me je naučila da cenim život i sve ono što imam. Pokazala mi je da je zlo, izgleda, svojstveno samo ljudskim bićima.

„Daleko bilo, od ovog telefona ne može da se živi”, besno reko sam sebi kad me je telefon prekinuo u razmišljanju.

Podigla sam slušalicu i malo je falilo da mi Viktorijina vriska probije bubnu opnu:

„Mimi, rekla sam ti da je mama živa!!! Pričala sam ti i da mi sređuje sobu, a ti mi nisi verovala! Govorila si da su to samo moje vizije i maštarije! Doći će uskoro, znaš li ti to, Džes! Dobila sam mejl i osetila sam to, znaš da me moje moći nikad nisu izneverile! Mama me je naučila kako da ih kontrolišem i pravilno koristim. Presrećna sam, ne mogu ti opisati...”

„Alo, malena, ugasi se, dete! Odakle ti sve to? Jesi li sigurna?” pitala sam je, stežući pisamce još jače.

„Daaaa, draga moja! Nikad sigurnija nisam bila! Dolazim kući čim sredim sve oko internata i škole. Vidimo se uskoro, mila moja Džes! Pozdrav od Vase i mene! Ljubim te, čaaaaoooo!!!” Prekinula je vezu, a da nisam stigla ni čao da joj kažem.

„Znači, tačno je, tačno je, tačno!!!”, skakutala sam po tremu sa telefonskom slušalicom u ruci, a srce mi je tuklo kao ludo.

Smejala sam se na sav glas i plakala od sreće i tuge.

„Zašto, Alek? Zašto si je sakrio od dece i mene? Ostarila sam brinući se o njoj i deci. Da je bila ovde, ona bi sigurno znala gde je Veljko nestao.”

Zagledala sam se u Veljkov motor koji smo mu Andrijana, Alek i ja kupili za osamnaesti rođendan. Sada se kajem što sam toliko ubeđivala Andrijanu da mu ga kupimo, možda je taj motor bio uzrok svega što mu se desilo.

Šta ću joj reći? Kako ću se iskupiti zbog gubitka njenog deteta? Nikako, naravno! Pala sam na kolena i glasno zajecala.

Bol mi je kidao utrobu. Siroti Leni, sada već ostareo, zacvileo je i spustio glavu na moja kolena. Kao da je sve to osećao i želeo da podeli tugu sa mnom. Sedela sam na tremu skroz izgubljena, a moja bolna i srceparajuća sećanja nisu jenjavala.

Kada bih samo mogla da vratim vreme koje smo provodili zajedno! Sve bih dala da se vrati onaj dan kad smo se prvi put sreli ovde, kada sam počela da upoznajem moju An. Čak bih vratila i onaj dan kada sam je poslednji put videla, kada je bila u nesnosnim bolovima i kada se rastajala sa dušom! Zašto sam dozvolila da ode bez mene? Da sam krenula sa njom, možda se ništa od ovoga ne bi desilo, ne bih lupala glavu gde je i kako je, nego bih bila kraj nje. Šta da radim? Da potražim Midnet? Možda bi ona mogla da razreši misteriju oko pisamceta i Andrijaninog povratka? Držala sam se za glavu i pričala sama sa sobom.

Vreme se ne može vratiti, a sećanja naviru...

Spakovale smo garderobu i napunile auto namirnicama tog novembra kada smo krenuli na kraći odmor sa decom. Milan, An i blizanci bili su u jednom autu, a Veljko i ja u drugom. Za njega sam bila posebno vezana. Tada je imao deset godina. Posedovao je moć prevelike brzine i pokreti su mu bili prebrzi. Andrijana ga je naučila kako da kontroliše sve to i da izgleda kao normalno dete njegovog uzrasta. Osim toga, bio je veoma kreativan. Najveću kreativnost pokazivao je u crtanju, posebno životinja. Na njegovim crtežima najviše se pojavljivao beli pas. Kasnije nam je objasnio da je to bela vučica. Pričao je o njoj sa oduševljenjem. Saznali smo da se ona pretvara u prelepu devojčicu. On trči sa njom kroz šumu.

Ona se skriva od njega, ali je on često vidi. An mi se nekoliko puta poverila da je mogla da oseti vučji miris dok je trčala zajedno sa Veljkom kroz šumu, ali ništa nije mogla da vidi. Nikad je nije upoznao, a žudeo je za tim. Dok smo se on i ja vozili, rekao mi je i ovo:

„Mimi, iako sam bezbroj puta pokušao da je sustignem, da joj presečem putanju kojom se kretala, nikada nisam u tome uspeo. Znaš, ja sam zaljubljen u nju. Kada je budem oženio, ti ćeš nam biti kuma.”

Tog oblačnog dana, u priči nam je brzo prošao put. Kada smo stigli do vile, u kojoj je trebalo da se smestimo, An je bila pomalo nervozna. Počela je da vadi stvari iz gepeka i govori:

„Nozdrve me peku, Mimi. Oni su tu! Srce mi jako lupa, bes u meni ključa! Ne smem sama na jahanje, a decu moramo da pazimo dobro otvorenih očiju! Bezbednost dece je prioritet!”

Tada smo se poznavale šest godina i znala sam sve o njoj i o deci. Šetali smo kada je iznenada izgubila vid. Imala je te trenutke kada joj se pojačavaju čula sluha, mirisa i ukusa. Zнала sam da to ne sluti na dobro.

„Vratite se! Ne idite dalje! Blizu je! Uzmi Veljka odmah! Viktorija, smiri strah, srce ti lupa prejako, obuzdaj bes, zlato! Viktore, uzmi tatu za ruku, ne napreži se, ne koči telo i mišiće!”, mahala je rukama i pokazivala.

Njeno slepilo nije trajalo dugo. Kada joj se razbistrilo, pogledala nas je sve da bi se uverila da smo dobro. Držala sam Veljka čvrsto zagrljenog preko ramena, glave uronjene u moje grudi. Sa svojih deset godina bio je viši i razvijeniji od njegovih vršnjaka. Viktor je čvrsto držao Milana za ruku, toliko da mu je ručica pomodrela od stiska. Viktorija je klečala i zarivala ruke u blato, gnječeci ga. Sva je drhtala i bila u suzama. Progovorila je, jecajući:

„Mama, osetila sam to! Osetila sam taj čudni miris! I kod kuće sam osetila taj smrad. Jednom, i na putu do škole! Ko je to? Ko nas to prati i posećuje? Molim te, mamice, reci mi! Tako se bojim, ma!”

Andrijana je prišla, podigla Viktoriju i uzela je u naručje. Preplašeno dete obavilo je blatnjave ručice oko majčinog vrata, a nogice oko njenog struka.

„Smiri se, dušo, smiri se, molim te! Nema plakanja, Vik, znaš da svaka suza izaziva prerano starenje tvog lica”, pričala je mazeći je po kosi i ljubeći njeno uplakano lice.

„Vik, ne znam ko je ili ko su! Ne znam šta hoće od nas. Budi malo tiša. Vraćamo se nazad u vilu, danas nema jahanja!”

Po povratku u vilu, An i ja smo pripremale večeru, a Milan se igrao sa decom.

„Mimi, ruke mi još drhte”, pričala mi je, a u glasu joj se osećao strah i nemir.

„Zašto se već jednom ne pojavi taj neko iz onog maminog pisma i ne razjasni mi ko sam, šta sam i koliko će ovo još trajati? Dokle?!”, jako je vikala i besno oborila nekoliko tanjira sa sudopere.

Deca su na tresak poskakala, a Veljko se u sekundi stvorio pored nje. Viktor se ukopao u mestu, gledajući pravo u oči svoje majke, dok je Viktorija grlila Milana oko struka, krijući lice. Posle večere deca su zaspala, a nas troje smo u dnevnom boravku uz flašu vina i cigarete pričali o danu koji je bio za nama. Da bih promenila temu, ne sluteći da ću saznati nešto još gore, znatiželjno upitah:

„Ovoliko godina se družimo, a vas dvoje mi nikad niste rekli kako ste se upoznali. Zaista bih volela da čujem tu priču.”

Andrijana je uputila jedan tužan pogled Milanu, ali se ubrzo osmehnula i taj osmeh je učinio njeno lice još mlađim nego što je bilo. Milan je pogledao u pod, a onda zažmureo i gorkim glasom, maltene kroz zube, izgovorio:

„Džasmin, moja draga Džasmin... Sigurno želiš da čuješ tu priču?”

Onda je uzdahnuo i pogledao me, ujedajući donju usnu i gutajući knedlu. Tada sam prvi put čula gorčinu u njegovom glasu.

Klimnula sam glavom u znak odobravanja, mada sam bila pomalo izgubljena i zatečena. Za sve ove godine našeg druženja, nikada mu glas nije zvučao kao sada, sa toliko doze stida i kajanja. Da ih nisam dobro poznavala, nikada ne bih pomislila da su muž i žena, već samo dobri prijatelji. An je uzela čašu, pripalila je cigaretu i prišla vratima terase. Pogled joj se gubio u tami koja je vladala na polju. Zvižduk vetra koji se čuo kroz zatvorena vrata nije mogao skrenuti njene misli. Milan je započeo svoju priču:

„Potičemo iz istog mesta. Ja nisam čovek kog bi ona mogla da voli. Takav neko postoji samo u njenoj mašti. Iako se dugi niz godina trudim da budem dostojan njene ljubavi, ne uspevam u tome”, uzdahnuo je, bacio pogled ka An koja je bila okrenuta leđima i nije se obazirala na Milana i mene.

Pripalio je cigaretu i nastavio:

„Našla me je jedne noći po povratku iz grada. Imala je šesnaest godina i to je bio njen prvi izlazak. Morala je ranije da se vrati kući zbog babe i dede. Te noći sam bio u rasulu, izgledao sam odvratno. Ležao sam pored puta prljav, mrtav pijan i nadrogiran do bola. Nisam znao za sebe.”

Zanemela sam na te njegove reči. Pogledala sam ka Andrijani u nadi da će negirati njegovu priču. Nije progovarala, samo je stajala naslonjena na zid, prekrštenih ruku i gledala van. U bunilu prošaptah:

„Reci, Milane, da me zezaš! Reci da to nije istina!”

Gledao je tužno u jednu tačku i posle nekoliko sekundi progovorio:

„Ne! Ne, Džes, ne zezam! Govorim ti svoju sramnu istinu. Svi smo mi od krvi i mesa i imamo svoje vrline i mane. Samo je naša An najplemenitije i najiskrenije stvorenje na ovom svetu! Pomogla mi je da ustanem iz jarka, odvela me do prve klupe i otišla po pomoć. Tada nisam znao kako je tako brzo uspela da se vrati do mene i sačeka dok hitna pomoć ne dođe. Malo kasnije, na moje

iznenađenje, došla je sa bakom u bolnicu. Mene su te noći ispirali i bio sam u jako lošem stanju. Uprkos tome, video sam anđeosku lepotu u bolničkom hodniku i postideo se prvi put u životu. Još gore sam se osećao što me gleda takvog.”

Nežno, očiju punih suza, pogledao je u Andrijanin odraz na staklu. Ona je i dalje nepomično stajala. Uzdahnuo je baš duboko, lupkajući prstima o koleno i nastavio:

„Video sam u njenim očima sažaljenje, bol, tugu i prezir. Možda sam taj prezir umislio, baš zato što sam prezirao samog sebe u tom trenutku. Ona ne zna da mrzi! Jedino zna da prašta i bude puna razumevanja za svakoga. Ona je melem za dušu i jaka žena koja može da se nosi sa svim i svačim. Svih ovih godina vidim taj isti bol i tugu u njenim očima, ali to je ne sprečava da bude optimista i moj veliki oslonac, moja supruga i majka mog deteta”, zastao je da pripali cigaretu, a meni je u glavi odzvanjalo MOG DETETA!!! MOG DETETA!!!

Pogledavši u An, nisam više znala šta da mislim, niti šta on to priča, bila sam zatečena. Nije mi dozvolio da ga prekinem i da se saberem, već je ubrzo nastavio:

„Dva dana posle toga su me pustili iz bolnice, a ja sam krenuo u potragu za svojom neznankom. Danima sam je tražio svuda, ali bez uspeha, kao da sam pretraživao svetsku metropolu, a ne jedan gradić. Nije je bilo ni u jednoj školi, parku, kući, stambenoj zgradi. Pokušavao sam da objasnim ljudima kako izgleda i raspitivao se za nju, ali odgovora nigde, kao da nije ni postojala. Tada sam imao samo želju da joj se zahvalim i na neki način iskupim za svoju glupost. Dok sam je tražio, nisam imao vremena za loše navike, ali kako nje nije bilo nigde, gubio sam nadu, ponovo krenuo stranputicom i vratio se starom životu – kocka, droga, alkohol. Bio sam dete razvedenih roditelja. Otac je mučio i maltretirao majku i mene. Nakon razvoda, majka je isplatila oca, a on je otišao iz našeg stana. Kasnije je vraćala dugove i jedva smo sastavljali kraj